

εις σπουδαιότατους, θά καταστήσωσι τὸν ἀέρα ὃν ἀναπνεύει ζωτικὸν καὶ εὐκρατον καὶ εὐδὴν, ὡς τὸ ὄνομα τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ μνήμη τῶν προγόνων ἡμῶν. Τίνα ἐκ τῶν νέων ἀποδειλιᾷ ἢ ἱερὰ ἀποστολὴ τῆς νεολαίας; τίς δὲν ἔχει ἀπόφασιν ἢ μετὰ τῶν ὁμογενωμένων συνηλικιωτῶν αὐτοῦ ἐργαζόμενος, ἢ καθ' ἑαυτὸν φιλοπονῶν ἐν ἀγία ἐγκαρτερήσει, ὅπως προαγάγῃ τὴν προσωπικὴν του ἀξίαν, τίς, λέγομεν, ἀληθῶς φιλότιμος νέος; δὲν ἔχει ἀπόφασιν νὰ ἀποτινάξῃ, ὅταν ἐπιστῇ ἡ ὥρα, τὸν ἐπονεϊδίστον ζυγὸν τῆς φαυλότητος καὶ νὰ ἀπελευθερώσῃ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν δεσμῶν τῆς αἰσχύνης;

Ἐξήκοντα ἤδη ἔτων κράτος ἡ Ἑλλάς κείται εἰσέτι ἐν τὸς τοῦ λίκνου τῆς νηπιότητος καὶ περιεδέθη μὲ σπάργανα χαρτίνου νομοθεσίας, παραγγελθέντα διὰ τὸ εὐωνον ἐξ Εὐρώπης, νέοι δὲ Κορύβαντες, οἱ πολιτευταὶ αὐτῆς, ὄρχονται καὶ ὀργιάζουσι καὶ θορυβοποιούσι περὶ τὸ λίκνον, ἵνα μὴ ἀκούσῃ τὸ ἔθνος τὰς κραυγὰς τοῦ νηπίου. Ἐξήκοντα ἔτων νήπια περιμένομεν νὰ ἀνδρωθῇ ἢ νέα γενεὰ ὅπως ἀνδρώσῃ καὶ τὴν πολιτείαν καὶ ἀμνηστεύσῃ ἐνώπιον τῆς ἱστορίας τοὺς ἐνόχους τῆς σημερινῆς παρὰ φύσιν παρακμῆς. Μία πρὸς μίαν διήλθεν ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς ἡμῶν αἱ περιστάσεις αἱ εὐκαιροὶ καὶ ἡ Ἑλλάς ἐπιπτεν ἐκάστοτε χαμαὶ καὶ πρηνῆς ὡς ἐθελότυφος ἵνα μὴ ἴδῃ καὶ μὴ ἀκούσῃ τί συμβαίνει περὶ αὐτὴν. Ἀλληλοκτονούμεθα ἀντὶ νὰ διοικώμεθα καὶ ἀπεταμιεύθημετὰ ἀξιοθαυμάστου ζήλου ἐν τῷ κεντρικῷ ταμιεῖῳ ἢ χρεωκοπία, μένει δὲ κληρονομία εἰς τὴν νέαν γενεάν μόνον ἢ φειδῶ καὶ ἢ περὶ τὰς διαχειρίσεις τιμῆς, ὅπως πληρώσῃ τὰ ἄσκοπα χρεῖα σπατάλων προκατόχων. Συνηθροίσθησαν παλινοφθαλμοὶ ἐπὶ παλινοφθαλμῶν καὶ ἀφροσύνη ἐπὶ ἀφροσύνης ἢ δὲ φρόνησις τῆς νέας γενεᾶς τοῦ λοιποῦ θὰ διαλάμψῃ ἀν ἀποφύγῃ νὰ μιμηθῇ τὸ ἐλάχιστον ἐκ τῆς καθεστηκυίας ἡλικίας. Εἰς τοῦτο συνίσταται σήμερον ἡ ἀξία τῶν ἡμετέρων πολιτευτῶν οἱ ὁμολογούντες σήμερον τὴν ἀποτυχίαν αὐτῶν εἶνε οἰέντιμότεροι καὶ εἰλικρινέστεροι, οἱ δὲ διαφθορεῖς οἱ πεισματωδῶς ἐμμένοντες εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι εἶναι ἀναντικατάστατοι, ὅπως οἱ σήμερον ὑπουργοὶ, ὑπερέβησαν καὶ τοῦ γελοίου τὰ ὄρια. Ὡ νεότης, εἶθε νὰ μὴ σὲ ἐπιρροᾶσῃ ἐν οὐδενὶ πράγματι ἢ ἰταμότης καὶ ἢ μωροσοφία τοῦ κυβερνῶντος κόμματος· αὕτη εἶναι ἢ πρωτίστη πρόνοια ἢ ὀφείλεις νὰ προνοήσῃς ὑπὲρ σεαυτῆς καὶ τῆς πατρίδος.

Κ. Ἱεροκλῆς

Η ΓΑΛΛΙΑ

ΚΑΙ ΑΙ ΠΑΠΙΚΑΙ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ.

Α'

Οἱ Λεβαντῖνοι

Ὅτι ὁ Παπισμὸς εἶνε εἰς τῶν θανασίμων ἐχθρῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ὅτι ὁ συμμαχῶν πρὸς αὐτὸν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ δὲν προάγει, ἀλλὰ καταπολεμεῖ τὰ ἡμέτερα συμφέροντα, ταῦτα εἶνε ἀλήθειαι, τὰς ὁποίας εἰς οὐδένα Ἑλληνα συγχωρεῖται πλέον ν' ἀρνηθῇ ἐν συνειδήσει. Διὰ τοῦτο ποιούμενοι σήμερον λόγον περὶ Γαλλίας ἐν σχέσει πρὸς τὰς παπικὰς προπαγάνδας ἐν τῇ Ἀνατολῇ, δὲν προτιθέμεθα ν' ἀποδείξωμεν ὅποιας βλάβης γίνεται εἰς ἡμᾶς πρόξενος ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος Δύναμις, παρέχοντα πᾶσαν συνδρομὴν καὶ προστασίαν εἰς τὸν Παπισμὸν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, ἀλλὰ θὰ προσπαθῶμεν νὰ ἐλέγξωμεν, ὅση ἡμῖν δύναμις, τὴν πλάνην, ἐν ἣ διατελοῦσι πολλοὶ Γάλλοι, καὶ δὴ οὐχί

ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τὰς διαφόρους μοναρχικὰς ἀποχρώσεις, οἵτινες εἴτε ἐκ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ, εἴτε ἐκ κομματικοῦ συμφέροντος, εἶνε κεκηρυγμένοι ὑπὲρ τοῦ Παπισμοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ οὐχ ἤττον ἢ ἐν τῇ Γαλλίᾳ αὐτῇ, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν ἔτι τῶν ἐλευθεροφρόνων δημοκρατικῶν, οἵτινες παραδόξως πως, ἐν ᾧ ἀπ' ἐνὸς ἐν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ διώκουσι τὸν Παπισμὸν, φροντίζοντες ἐκ παντὸς τρόπου νὰ περιορίσωσι τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ, ἀπ' ἑτέρου ὁμῶς θεωροῦσιν αὐτὸν τὸ σπουδαιότατον ἔρεισμα τῆς πολιτικῆς τῶν δυνάμεως παρὰ τοῖς λαοῖς τῆς Ἀνατολῆς, ὡς τοιοῦτον δὲ κρίνουσιν αὐτὸν ἐνταῦθα ἄξιον τῆς ἰδιαίτερας προστασίας τῆς Γαλλίας.

Οἱ παπικοὶ ἱεραπόστολοι πρῶτον καὶ κύριον σκοπὸν προτίθενται τὴν διάδοσιν τοῦ Παπισμοῦ καὶ τὴν αὐξήσιν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῶν ἐκ παντὸς τρόπου. Κατὰ τοῦτο αἱ ἀρχαὶ τῶν Ἰησοῦιτῶν εἶνε ἀρχαὶ πάσης παπικῆς προπαγάνδας. Ὁ Παπισμὸς ὁμῶς δὲν εἶνε μόνον θρησκευτικὴ ἀρχή, ἀλλ' ἔχει καὶ σπουδαίας πολιτικὰς ἀξιώσεις, δι' ὃ πολλάκις ἢ μᾶλλον πάντοτε, περιέρχεται εἰς διάστασιν εἰς τὰ Κράτη, τὰ κεκτημένα συνειδήσιν τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν καὶ μὴ ἀνεχόμενα ἐπέμβασιν εἰς τὰ οἰκεία. Ὡς ἐκ τούτου οὔτε ἐθνικῶς οὔτε πολιτικῶς σκοποὺς κατ' οὐσίαν ἐννοεῖ νὰ ὑποθάλῃ παρὰ τοῖς ὀπαδοῖς αὐτοῦ τοῦναντίον μάλιστα καταπολεμεῖ πᾶσαν τοιαύτην ἀξίωσιν αὐτῶν, ὅπως οὕτως ἔχῃ αὐτοῦς ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐξουσίαν του. Ὁ βίωσας ἐν τῇ Ἀνατολῇ ἢ καὶ περιελθὼν αὐτὴν, θὰ ἐγνώρισε πάντως τοὺς καλουμένους *Λεβαντῖνους*. Τί εἶνε οὗτοι; κατὰ τὸ πλεῖστον Ἕλληνες, εἴπερ τινες καὶ ἄλλοι. Τὴν ἑλληνικὴν ἔχουσι μητρικὴν γλῶσσαν, οὐκ ὀλίγοι δὲ ἐξ αὐτῶν κατάγονται ἐκ τῶν ἑλληνικῶν νήσων. Ἐν τούτοις δὲν εἶνε Ἕλληνες, οὐδὲ θέλουσι νὰ ὀνομαζῶνται οὕτω διὰ τί; διότι ἀσπάζονται τὸ παπικὸν δόγμα. Ἄν ἐρωτήσῃτε αὐτοὺς περὶ ἐθνικότητος, οὐδεμίαν τοιαύτην ὀνομάζουσι, λέγουσι δὲ μόνον ὅτι εἶνε ὑπῆκοοι Γάλλοι ἢ Αὐστριακοὶ ἢ Ἀγγλοὶ ἢ καὶ Τοῦρκοι. Τοιαύτη ἢ δύναμις τῆς θρησκοματίας ἦν ἐξεργεῖται παρ' αὐτοῖς τὰ ὄργανα τοῦ Παπισμοῦ! Ἀνθρώπους τοιούτους, ἀποβαλόντας πᾶσαν ἐθνικὴν συνειδήσιν καὶ παράδοσιν, ἔπρεπε νὰ ἀγαπῶσι πρὸ παντὸς οἱ Τοῦρκοι, τοῦτο δὲ καὶ πράττουσιν οὗτοι, ἐφ' ὅσον τὴν πολιτικὴν φρόνησιν δὲν ἀνατρέπει ἢ προσωπικὴ αὐθαιρεσία καὶ τὸ φιλόρπαγον ὑπαλλήλων ἢ ἰδιωτῶν. Διὰ τὰς συχνὰς ὁμῶς αὐθαιρεσίας καὶ καταπιέσεις αὐτῶν ἀναγκάζονται οἱ Λεβαντῖνοι νὰ καταφεύγωσιν εἰς ξένας ὑπηκοότητας καὶ προστασίας, ἐπιζητοῦσι δὲ ἐκείνην ἐξ αὐτῶν, ἧτις τὰ μάλιστα κατὰ τοὺς ἐκάστοτε καιροὺς ἐξασκεῖ ἐπιρροὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἶνε δὲ πρόθυμος νὰ δεχθῇ αὐτοῦς· διότι ἐπιτηδεϊότερα αὐτῶν ὄργανα πρὸς πᾶσαν ραδιουργίαν, κατασκόπευσιν καὶ διαφθορὰν δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλοι. Ὡς παρετηρήσαμεν ἤδη, οἱ περὶ ὧν ὁ λόγος εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ Ἕλληνες ἀληθεῖς, ὡς τοιοῦτοι δὲ κέκτηνται ὅλην τὴν εἰς τὸν ἑλληνικὸν χαρακτήρα ἰδιάζουσαν δξύτητα τοῦ νοῦς, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἀποστερηθέντες τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως συναπέβηλον καὶ τὴν συναίσθησιν τῆς ἀξιοπρεπείας καὶ πᾶν φρόνημα πολίτου. Πρὸς τῷ ἑλληνικῷ πυρῆν, ὃν ἀπ' αἰῶνων κέκτηται ὁ Παπισμὸς ἐν τῇ Ἀνατολῇ, προσέλαβε σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ἕτερα στοιχεῖα ἐν αὐτῇ ἐκ παντοίων φυλῶν καὶ ἐθνῶν ἀνθρώπους, οἵτινες βαπτίζονται εἰς τὸ αὐτὸ πνεῦμα τῆς ἐθνικῆς ἀδιαφορίας, καθίστανται καὶ αὐτοὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἀληθεῖς Λεβαντῖνοι. Εἰς τοιοῦτους ὁμῶς ἀνθρώπους δύναται ποτὲ ἐν Κράτος νὰ στηρίξῃ πολιτικὴν δύναμιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ; Οὐδαμῶς, οὐδέποτε. Ἐξ αὐτῶν δύναται νὰ στρατολογήτῃ κατασκόπους καὶ ὄργανα ἐπιτήδεια, διερμηνεῖς καὶ μεσίτας, ὅπως δι'

αὐτῶν κατορθῶν πολλὰ καὶ τάχιον μάλιστα, χωρὶς νὰ προσφεύγῃ ἐκάστοτε εἰς τὸν ὄγκον τῆς πρεσβείας· ἀλλὰ τούτο, πᾶν ἄλλο δύναται νὰ ἦνε βεβαίως, οὐχὶ ὅμως καὶ πολιτικὴ δύναμις. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν εἴμπορεῖ νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν Δεσπινῶν καὶ πᾶν ἄλλο Κράτος. Οἱ ἄνθρωποι οὐδὲν ἄλλο λατρεύουσιν εἰμὴ τὸ συμφέρον πρῶτον καὶ εἶτα τὸν Πάπαν, τὸν συγχωροῦντα εἰς αὐτοὺς τὰ πάντα, καὶ οὕτω καθησυχάζοντα ὀχληράς τινας τῆς συνειδήσεως τύψεις. Τοιαῦτα εἶνε τὰ ἀληθῆ, τὰ γνήσια προϊόντα τοῦ Παπισμοῦ ἐν τῇ Ἀνατολῇ.

Πλὴν αἱ παπικαὶ προπαγάνδαι δὲν ἐπιδιώκουσι μόνον τὴν παρασκευὴν τελείων παπιστῶν, οὐδὲν ἄλλο γινωσκόντων τῆς γῆς ὑπέρτερον τοῦ Πάπα· αὐτοὶ εἶναι προσέτι στρατιᾶι, ἐξερχόμενοι πρὸς πόλεμον καὶ μάχας, εἶναι δὲ φανερόν κατὰ τίνος στρατεύονται. Τὸ νὰ κηρύξωσι τὸ Εὐαγγέλιον παρ' ὀθωμανοῖς οἱ ἀξιοῦντες ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν ἀποκλειστικὴν διαδοχὴν τοῦ Πέτρου καὶ Παύλου εὐρίσκουσι λίαν ἐπικίνδυνον. Τοῦ Πέτρου καὶ Παύλου τὴν δόξαν θέλουσι δι' ἑαυτοὺς, οὐχὶ ὅμως καὶ τὸν σταυρόν. Διὰ τοῦτο τρέπονται κατὰ τῆς ταλαιπώρου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τῆς ἀπ' αἰῶνων μαρτυρικὸν διαγούσης βίον, ζητοῦσι δὲ νὰ ἀποσπάσωσιν ἐκ τῆς ἀγκάλης αὐτῆς ὅ,τι διέσωσε διὰ τοσοῦτων καὶ τηλικούτων κινδύνων ἐν θλίψει, στενοχωρίᾳ καὶ παντὶ διωγμῷ. Πρὸς τοιοῦτον τοίνυν ἐξέρχονται πόλεμον αὐτοὶ ἐκ τοῦ ἀσφαλούς ὁρμώμενοι καὶ τὰς πρωτίστας κεκτιμένοι προστασίας, διώκουσι δι' αὐτὸν ἐκ παντὸς τρόπου καὶ ἀμελιότως· διότι ὁ πολέμιος οὗτος εἶναι ἐκείνος, ὅστις πρῶτος ἐταπείνωσε τὴν ἐπαρθεῖσαν ὄφρὸν τῆς Ρώμης, μεθ' ὅλας τὰς ἐκτοτε ἐπιβουλάς καὶ ἐπιθέσεις αὐτῆς, ἵσταται πάντοτε ἀκλόνητος πρὸς αἰώνιον ἔλεγχον τῆς ἀνιάτου αὐτῆς πλάνης. Ἀλλὰ πρὸς πνευματικὸν ἐξερχόμενοι ἀγῶνα αἱ στρατιᾶι τῆς Ρώμης, ἥκιστα πάντων ποιοῦνται χρῆσιν τῶν πνευματικῶν ὄπλων· καὶ πῶς; ὁ ἀγὼν θὰ ἦτο δι' αὐτοὺς ὄντως ἄ-

πελπις. Δι' ἰησουϊτικῶν σοφισμάτων καὶ συνουθλευμάτων δὲν ρήγνυται οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ὁ θυρεὸς τῆς πίστεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας· διὸ ἐξ ἀνάγκης προσφεύγουσιν εἰς τὰ ὄπλα τοῦ σκότους καὶ τὰς μεθοδείας τοῦ κόσμου τούτου, διὰ τούτων δὲ μετέρχονται στρατηγικὴν καὶ διπλωματικὴν τέχνην, ὅπως καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος πολιτικοί, ὅπου διὰ νὰ δύνανται νὰ καταβάλωσι τὸν ἀντίπαλον ἀρκοῦνται καὶ εἰς ἐξασθένεισιν αὐτοῦ, ποιούμενοι συγκαταβάσεις καὶ συναλλαγὰς πρὸς αὐτὴν τὴν συνείδησιν τῶν πιστῶν, ἐὰν μόνον καὶ ἐπὶ μικρὸν προσεγγίζωσιν εἰς τὸν σκοπὸν αὐτῶν.

Ἐκ τοιαύτης πολεμικῆς τέχνης προῆλθεν ὁ **Οὐνετι-σμός**.

Ἁρθόδοξος

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ νομαρχία ὑπέμνησεν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς διοικητικῆς ἀστυνομίας τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθροῦ 50 τοῦ ἀπὸ 3 δεκεμβρίου 1836 περὶ ἀστυνομίας Διατάγματος, καθ' ἣν ἀπαγορεύεται ἡ ἐκθεσις εἰκονογραφημάτων καὶ λιθογραφημάτων προσβαλλόντων τὰ δημόσια ἤθη, καὶ ἐσύστησεν αὐτῇ τὴν περιστολήν. Πολὺ καλὰ ἔκαμε!

Ἐν Πειραιεὶ προχθὲς μικροπόλεμος μεταξὺ ἀστυνομικῶν κλητῆρων, εἰς τὰ παρὰ τὴν Καστέλλαν κοινὰ καταστήματα. Κατ' ἀρχὰς ὁ εἰς ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἄλλου διὰ ξίφους. Ἐπειτα ὁ ἄλλος ἐπυροβόλησε διὰ ρεβόλβερ κατὰ τοῦ ξιφουλίσαντος, τραυματισθέντος ἐλαφρῶς εἰς τὴν κοιλίαν. Ὁ πυροβολήσας κατέφυγεν εἰς τὸ ἄσυλον ἄλλου κοινοῦ καταστήματος· ἀλλ' ἐνῶ εἰσῆρχετο ἐπυροβολήθη καὶ αὐτὸς ὑπὸ δύο

130

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

130

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 562)

Εἶναι ἀληθές, ἐγενόμην θύμα τοῦ πατρὸς ὑμῶν, ἀλλὰ κατεστρέψατε τὸ κακόν, Ἐρριέττη, ἐξηγοράσατε τὰ κακουργήματα τοῦ βαρῶνου Δεσιμαίζ! Ἀλλὰ δὲν πρέπει πλέον νὰ ὁμιλῶμεν περὶ τούτου· ἡ ἐντελής λήθη τοῦ παρελθόντος, ἰδοὺ ὅ,τι θέλομεν ὁ πατὴρ μου, ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγώ.

— Ἡ μήτηρ σας! ἐπεφώνησεν ἡ νεάνις.

— Μάλιστα, Ἐρριέττη! ἡ μήτηρ μου, τὸ ἕτερον τοῦτο θύμα τὸ ὁποῖον ἀπεδόθη εἰς τὸν σύζυγόν της, ὅπως ὁ Λυκογιάννης ἀπεδόθη εἰς τὸν πατέρα του. Θὰ ἴδῃτε αὐτὴν μετ' ὀλίγον, Ἐρριέττη. Ἡ μήτηρ μου εἶναι ἀγαθὴ, ὅπως ἡ ἰδική σας. Δὲν σὰς γνωρίζει ἀκόμη καὶ ἐν τούτοις σὰς ἀγαπᾷ, σὰς ἀγαπᾷ, ἐπειδὴ σὰς ἀγαπᾷ καὶ ἐπειδὴ γνωρίζει ὅ,τι ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της ἐπράξατε.

Ἐρριέττη, ἀγαπητὴ Ἐρριέττη, σὰς ἀγαπᾷ καὶ μετ' ἀγαπάτε. Ἐρριέττη, ἰδοὺ ἡ εὐτυχία! Ὁ ἀνήκωμεν ὁ μὲν εἰς τὸν δέ· θὰ ἦσθε ἀξιολάτρευτος σύζυγός μου! . . .

— Σύζυγός σας!

— Τὸ παρελθόν, Ἐρριέττη, ὁ βαρόνος Δεσιμαίζ τὸ πῆρε μαζὺ του εἰς τὸν τάφον! Ἐπαναλαμβάνω, θέλω τὰ πάντα νὰ λησμονηθῶσιν. . . Ἀκούσατε. Μετέβημεν ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ μου εἰς τὸ μέγαρον Δεσιμαίζ. Ἐνώπιον τοῦ πτώματος τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ὁ μαρκήσιος Σαμαράνδ ἀπεκαλύφθη, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν καὶ παρατηρῶν θλιβερῶς τὸν ἄνθρωπον ὅστις τοσοῦτον ἐποίησε κακόν, ὅστις ἐγένετο αἴτιος τοσοῦτω μεγάλων ὀδυνῶν, εἶπε τὰ ἐξῆς: «Γαῖαν ἔχοις ἐλαφρᾶν, σὲ συγχωρῶ!» Ἐρριέττη, ἡ συγχώρησις τοῦ πατρὸς μου εἶνε ἡ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ νεάνις ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Σωσάννας καθήμενης πλησίον της καὶ ἤρξατο οἰμώζουσα.

Ὁ Ἰωάννης καταλαβὼν τὰς χεῖράς της κατησπάζετο αὐτήν. Αἴφνης κρότος βημάτων ἀντήχησεν ἐν τῇ κλίμακι.

Ἦ Σωσάννα ἔτεινε τὸ οὖς.

Τὰ βήματα ἀντήχησαν εἰς τὸν διάδρομον, ἔπειτα δὲν ἤκούοντο, ἀλλὰ φωνὴ τις εἶπεν:

— Εἶνε ἐδῶ;

Σχεδὸν ἀμέσως ἠνεώχθη ἡ θύρα καὶ ὁ μαρκήσιος, ἡ μαρκησία καὶ ὁ Ραοὺλ εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον. Μόλις ἤδυνήθησαν νὰ ἴδωσι τὸ τερπνὸν σύμπλεγμα, διότι αἱ δύο νεάνιδες καὶ ὁ νεανίας ἠγέρθησαν ἀμέσως.

— Ἐρριέττη, εἶπεν ὁ μαρκήσιος, ἡ θεία σας μαρκησία